

Sygn.akt.II AKa 112/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Marzanna Piekarska-Drązek

Sędziowie: SSA Jarosław Góral

SSA Maria Mroziak - Szykiel /spr/

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 r.

sprawy **1/. C. M.** oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2/. Ł. K. oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. XII K 224/12

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że odnośnie czynu przypisanego oskarżonym C. M. i Ł. K. w punkcie II wyroku eliminuje z kwalifikacji prawnej czynu oraz z podstawy skazania art. 157 § 1 kk i art. 11 § 2 kk, zaś z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 kk, nadto w pkt IV zaskarżonego wyroku eliminuje z podstawy prawnej orzeczenia wobec C. M. kary łącznej § 1 artykułu 85 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego C. M. kary pozbawienia wolności zalicza dodatkowo okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 lutego 2013 r. do dnia 17 kwietnia 2013 r.

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. i adw. M. S. kwoty po 738zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokurator aktem oskarżenia wniesionym do Sądu Okręgowego w. W. zarzucił:

C. M. to, że:

I.dnia 18 maja 2012 r. w W. użył w stosunku do A. M. noża, którego ostrze przystawił mu do brzucha, po czym zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wartości 800 zł i pieniądze w kwocie około 12 zł na szkodę pokrzywdzonego

tj. czyn z art. 280 § 2 kk

nadto **C. M. i Ł. K.** to, że:

II.w dniu 18 maja 2012 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim objętym odrębnym postępowaniem użyli wobec T. M. (1) przemocy w postaci bicia i kopania po całym ciele, a następnie zabrali mu w celu przywłaszczenia zegarek, odtwarzacz MP-4 marki C. (...) wraz ze słuchawkami, portfel i inne przedmioty ogólnej wartości około 1000zł, przy czym w wyniku pobicia T. M. (1) doznał zasinienia okularowego oczodołu prawego, zasinienia w okolicy podoczodołowej prawej, rany tłuczonej na czerwieni wargi górnej po stronie lewej z zasinieniem, złamania korony zęba 11 i 21 w szczęcie, całkowitego zwichnięcia zęba 22, otarcia naskórka na łokciu prawym, wylewu krwawego na pośladku prawym i na worku mosznowym, które to urazy spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, zaś Ł. K. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w rozmiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a wobec Ł. K. czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk

nadto **C. M. i K. N.** to, że:

III. w dniu 30 czerwca 2012 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu użyli wobec R. N. przemocy w postaci uderzenia go pięścią w twarz, przytrzymywania ręką za szyję, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wartości około 500 zł oraz pieniądze w kwocie 800 zł

tj.czyn z art. 280 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. XII K 224/12 uznał:

I. oskarżonego C. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I czynu i za to na podstawie art. 280 § 2 kk skazał go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego C. M. i oskarżonego Ł. K. za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt II czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał ich, a w odniesieniu do Ł. K. przypisany czyn zakwalifikował z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył im kary po 3 lata pozbawienia wolności;

III. oskarżonego C. M. i oskarżonego K. N. za winnych popełnienia zarzucanego im w pkt III czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 kk skazał ich na kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w stosunku do oskarżonego C. M. w pkt I, II i III i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania: C. M. od dnia 30 czerwca 2012 r. do dnia 22 października 2012 r., Ł. K. od dnia 6 września 2012 r. do dnia 27 września 2012 r.. K. N. od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia 17 grudnia 2012 r.

VI. na podstawie art. 415 § 1 kpk oddalił powództwo cywilne T. M. (1);

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł w stosunku do oskarżonego C. M. i oskarżonego Ł. K. środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody zobowiązując ich do zapłaty solidarnie na rzecz pokrzywdzonego T. M. (1) kwotę 2962,80 zł;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu wynagrodzenie

IX. zwolnił oskarżonych od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych C. M. i Ł. K..

Apelacja obrońcy oskarżonego C. M. zaskarża wyrok w części dotyczącej pkt I, II, IV oraz VII zarzucając:

1/.w zakresie pkt I i II naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 391 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych A. M. i T. M. (1) złożonym w toku rozprawy oraz składanych na etapie postępowania przygotowawczego i na tej podstawie ustalenie ról, jakie poszczególni oskarżeni odegrali w rozboju na osobach pokrzywdzonych, podczas gdy zeznania pokrzywdzonych znacznie od siebie odbiegają, a część z nich została złożona w stanie zaburzającym postrzeganie faktów przez zeznających;

2/.w zakresie pkt I i II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, stanowiący skutek posłużenia się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym polegający na uznaniu, iż na podstawie zebranego materiału dowodowego można uznać, iż oskarżony C. M. dokonał rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża na osobie A. M. oraz pobicia T. M. (1), podczas gdy z treści zeznań obydwu pokrzywdzonych wynika wprost, że wspomnianych czynów dokonały w jednym czasie różne osoby, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt I i II skarżonego wyroku;

3/.w zakresie pkt IV i VII naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary, do którego sąd był zobligowany, z uwagi na fakt ujawnienia przez oskarżonego C. M. wobec organu powołanego do ścigania przestępstw, istotnych okoliczności rozboju dokonanego na osobie T. M. (1) i A. M. oraz informacji o osobach biorących udział w popełnieniu tego czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchYLENIE wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. K. zaskarża wyrok w części dotyczącej pkt II i VII zarzucając;

1/.błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci uznania, iż oskarżony popełnił przestępstwo zarzucane mu we wniesionym akcie oskarżenia, w sytuacji w której całość zebranego materiału dowodowego wskazuje przeciwnie

2/.rażącą niewspółmierność kary.

W konkluzji apelacja wnosi o zmianę wyroku

1/.w pkt II poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od zarzucanego mu czynu oraz

2/.w pkt VII poprzez oddalenie wniosku pokrzywdzonego T. M. (1) o orzeczenie obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez oskarżonego, z uwagi na nie popełnienie zarzucanego mu czynu.

Alternatywnie, w przypadku nie przychylenia się przez Sąd II instancji do argumentacji podniesionej w uzasadnieniu wniosków zawartych powyżej skarżący wnosi o:

1/.wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności z zawieszeniem jej wykonania na 3 lata, z uwagi na jedynie pomocniczą, w rozumieniu art. 18 § 3 kk, rolę oskarżonego w ewentualnym popełnieniu zarzucanego mu czynu, co na podstawie art. 19 § 2 kk uzasadnia nadzwyczajne złagodzenie oskarżonemu kary

2/.w pkt VII wyroku poprzez oddalenie wniosku pokrzywdzonego T. M. (1) o orzeczenie obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez oskarżonego Ł. K., z uwagi na jedynie pomocniczą rolę oskarżonego w ewentualnym popełnieniu zarzucanego mu czynu i nie uzyskania z tego tytułu korzyści.

Na wypadek ustalenia bezwzględnych podstaw apelacyjnych, art. 439 kpk, skarżący wnosi o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności w odniesieniu do ostatniego wniosku apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. należy stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą bezwzględne przesłanki odwoławcze. Również brak jest podstaw do uznania, iż zaskarżony wyrok wobec obu oskarżonych obarczony jest uchybieniami podnoszonymi w apelacjach.

Jeżeli chodzi o **apelację obrońcy oskarżonego C. M.** to z jednej strony skarżący zdaje się kwestionować sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia, z drugiej zaś uznaje jego przyznanie się do wszystkich zarzucanych czynów – poza użyciem noża w zakresie czynu I aktu oskarżenia – i jednocześnie postuluje zastosowanie art. 60 § 3 kk odnośnie kary łącznej (pkt IV wyroku) wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Można zgodzić się z autorem apelacji, że pokrzywdzeni przedmiotowego zdarzenia nie relacjonują w sposób kompleksowy. Jest to wynikiem nie tylko dynamiki tego zdarzenia, ale przede wszystkim tego, że pokrzywdzeni zaraz po tym jak podeszli do nich sprawcy, zostali rozdzieleni i zaatakowani przez inne osoby – A. M. przez oskarżonego C. M., T. M. (1) przez oskarżonego Ł. K. oraz nieletniego A. W., do których w czasie zajścia dołączył C. M.. Mimo, iż obaj pokrzywdzeni w czasie zdarzenia byli w zasięgu swojego wzroku, w bezpośredniej bliskości, to logicznym jest, że będąc atakowani nie widzieli wszystkich działań sprawców podejmowanych wobec każdego z nich. Ponadto nie można nie zauważyć, że z zeznań T. M. (1) wynika jednoznacznie, że gdy leżał na ziemi chronił głowę zasłaniając, i bez względu na spożyty alkohol, nie widział każdego działania każdego sprawcy z osobna. Sąd Okręgowy nie kwestionuje, iż pokrzywdzeni byli pod działaniem alkoholu, jednak nie jest to okoliczność, która mogłaby doprowadzić do wniosku, iż ich zeznania pozbawione są waloru wiarygodności. Przekonuje o tym treść tych zeznań, która również znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach A. W.. Tylko kompleksowa analiza zebranych dowodów, a takiej, w przeciwieństwie do skarżącego, dokonał Sąd I instancji, mogła pozwolić na dokonanie ustaleń faktycznych w sposób określony treścią art. 2 § 2 kpk.

Nie można uznać, aby zarzut apelacji obrazy przez Sąd Okręgowy art. 7 kpk przy ocenie zebranych w sprawie dowodów znalazł potwierdzenie. Skarżący nie przedstawił argumentów, które skutecznie wskazywałyby, że tylko relacja oskarżonego C. M. jest wiarygodna.

Jeżeli chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu C. M. w pkt I aktu oskarżenia to nie kwestionuje on dokonania rozboju na A. M.. To z wyjaśnień tego oskarżonego wynika, że on oraz Ł. K. i A. W. podeszli do pokrzywdzonych celem ich „okradzenia” – on podszedł do jednego z mężczyzn (A. M.) żądając wydania telefonu, natomiast pozostali w/w do drugiego mężczyzny, tj. T. M. (1).

Z zeznań pokrzywdzonego A. M., T. M. (1), z wyjaśnień oskarżonego Ł. K. oraz zeznań A. W. wynika jednoznacznie, że oskarżony C. M. po podejściu do A. M. „przyłożył mu nóż do brzucha”, zażądał wydania telefonu i pieniędzy. W tej sytuacji uznanie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony w czasie zdarzenia posługiwał się w powyższy sposób nożem

znajduje pełne udokumentowanie dowodowe, a odmówienie w tym zakresie wiarygodności wyjaśnieniom C. M. nie może być poczytywane za naruszenie zasady art. 7 kpk.

Dla powyższych ustaleń bez znaczenia pozostają wskazywane w apelacji okoliczności, w tym także brak 100% pewności pokrzywdzonego w rozpoznaniu oskarżonego C. M. w czasie okazania w toku postępowania przygotowawczego. Nikt w toku całego postępowania nie kwestionował, iż to oskarżony C. M. podszedł do A. M. żądając wydania telefonu i pieniędzy, a środkiem do zrealizowania tego celu było, według w/w dowodów osobowych – poza wyjaśnieniami C. M. – posłużenie się przez niego nożem poprzez przyłożenie go w okolice brzucha pokrzywdzonego. Właśnie to działanie oskarżonego spowodowało, że A. M. wydał oskarżonemu telefon Samsung G. wartości 800 zł i pieniądze jakie posiadał, tj. około 12 zł.

W tej sytuacji nie mogą budzić wątpliwości ustalenia Sądu I instancji co do winy oskarżonego, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, a zarzuty apelacji jawią się jako oczywiście bezzasadne i dlatego nie podlegały uwzględnieniu.

Również nie zasługują na uwzględnienie zarzuty apelacji w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu C. M. w punkcie II aktu oskarżenia.

W tym zakresie celowym jest przypomnienie, że z wyjaśnień oskarżonego C. M. wynika, że to on zabrał zaatakowanemu mężczyźnie zegarek i portfel. Przedmioty te zostały zabrane T. M. (2) i to w sytuacji, gdy używano wobec niego przemocy w postaci bicia i kopania i na skutek tego leżał na ziemi. Wyjaśnienia oskarżonego co do istoty zdarzenia korelują z zeznaniami pokrzywdzonych, a także z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. K. i zeznaniami A. W.. Z zeznań A. W. i wyjaśnień Ł. K. jednoznacznie wynika, że C. M. nie pozostawał bierny wobec pokrzywdzonego i nie tylko zerwał pokrzywdzonemu z ręki zegarek, ale wcześniej bił pokrzywdzonego.

Bezspornym w sprawie jest, że T. M. (1) został pobity i doznał wielomiejscowych obrażeń ciała, które nie powstały od jednego uderzenia, ale co najmniej w wyniku kilku uderzeń, na których zadanie potrzebny był pewien przedział czasowy. Gdyby nawet przyjąć, jak chce skarżący, że oskarżony ten nie uderzył pokrzywdzonego T. M. (1), to jego zamiar od początku jest ewidentny. To na skutek przyjętej propozycji podszedł do pokrzywdzonych wraz z pozostałymi w/w sprawcami, a więc znał i ich zamiar, widział później ich zachowanie wobec pokrzywdzonego, bowiem zajście wobec obu pokrzywdzonych toczyło się w jednym miejscu. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony akceptował w pełni działania swoich kolegów, utożsamiał się z nimi, tym samym nie można uznać, aby ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu II dokonane zostały dokonane przez Sąd Okręgowy z przekroczeniem granic art. 7 kpk przy ocenie dowodów, a w konsekwencji, aby obarczone były błędem mającym wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Stanowisku skarżącego, iż „niemożliwym” jest aby oskarżony C. M. dokonał obu zarzucanych mu czynów przeczą w sposób jednoznaczny i zdecydowany dowody zebrane w sprawie, w tym wyjaśnienia samego oskarżonego, dlatego też apelacja i w tym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Jeżeli chodzi o zarzut obrazy art. 60 § 3 kk to jak wynika z apelacji jej autor odnosi go do kary łącznej (pkt IV wyroku) uważając, iż oskarżony C. M. spełnił swoimi wyjaśnieniami przesłanki tegoż przepisu. Aby wykazać bezzasadność takiego stanowiska wystarczającym jest odwołanie się do czynów przypisanych oskarżonemu i jego wyjaśnień, bowiem wówczas wyraźnie widać, że brak jest faktycznego i prawnego uzasadnienia dla zastosowanie art. 60 § 3 kk wobec oskarżonego C. M..

Odnośnie **apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K.** stwierdzić trzeba, iż niezasadny jest zarzut jakoby Sąd Okręgowy dokonując ustaleń co do działania tego oskarżonego dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mającego wpływ na jego treść.

Na uwadze nie można mieć tylko tego, oskarżony Ł. K. nie przyznał się do dokonania zarzucanego czynu i że oskarżony C. M. oraz świadek A. W. na rozprawie podkreślali w swoich wyjaśnieniach, że Ł. K. nie uderzył pokrzywdzonego T. M. (1), nie brał udziału w zdarzeniu. Przypomnieć bowiem trzeba, że z depozycji tych osób wyraźnie wynika, że przed zaatakowaniem pokrzywdzonych oskarżeni powzięli zamiar „okradzenia” ich i zamiar ten konsekwentnie realizowali. To oskarżony Ł. K. razem z A. W. podszedł do T. M. (1) zażądał wydania pieniędzy, a gdy pokrzywdzony odmówił

uderzył go. Widział jak zachowuje się współoskarżony wobec obu pokrzywdzonych, w jakich okolicznościach zostały zabrane pokrzywdzonemu określone zaskarżonym wyrokiem przedmioty i to Ł. K. wyrzucił do studzienki dokumenty pokrzywdzonego, zatrzymując kartę bankową, na podstawie której następnego dnia dokonywał zakupów.

To, że oskarżony Ł. K. zaprzecza, aby dokonał zarzucanego mu czynu nie stanowi okoliczności, która w sposób automatyczny miałaby przesadzać o treść wyroku. Obowiązkiem Sądu Okręgowego jest dokonanie analizy i oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie, bowiem tylko wówczas możliwe jest dokonanie rekonstrukcji przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Sąd Okręgowy z tego obowiązku wywiązał się, wykazał które dowody i dlaczego zadecydowały o dokonanych ustaleniach faktycznych, a które, w jakim zakresie i z jakich powodów pozbawione są waloru wiarygodności. Stanowisko Sądu I instancji znajduje udokumentowanie dowodowe i to nie tylko w zeznaniach pokrzywdzonych, ale w wyjaśnieniach współoskarżonego oraz świadka A. W.. To, że pokrzywdzeni w toku postępowania przygotowawczego nie rozpoznali oskarżonego Ł. K., nie może świadczyć o zasadności apelacji, bowiem oskarżony ten był na miejscu zdarzenia, widział zachowanie kolegów wobec pokrzywdzonych, co wynika też z jego wyjaśnień, ale wbrew jego twierdzeniom nie był tylko obserwatorem zajścia, ale jego aktywnym uczestnikiem. Stopień tej aktywności, czy też na późniejszym etapie zdarzenia już po dokonaniu kradzieży odciąganie współoskarżonego od pokrzywdzonego nie podważa ustaleń Sądu I instancji, tak odnośnie strony przedmiotowej jak i podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu. Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności przeczy możliwości przyjęcia, że oskarżony Ł. K. nie był współsprawcą rozboju na osobie T. M. (1), czy też dopuścił się czynu jedynie w formie pomocnictwa do rozboju.

Reasumując – zebrane w sprawie dowody uprawniały Sąd Okręgowy do uznania winy oskarżonego Ł. K. za udowodnioną, a w konsekwencji do uznania, iż dopuścił się on przestępstwa kwalifikowanego z art. 280 § 1 kk. Dodatkowo zasadnym jest powołanie art. 64 § 1 kk, bowiem przywołane przez tenże Sąd wyroki wskazują na karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu, za które odbywał kary pozbawienia wolności w okresie 14.08.2008 r. – 14.02.2010 r. (sygn. VI K 133/05) oraz w okresie 16.03.2010 r. – 17.04.2011 r. (sygn. VI K 98/08, k 245).

Poza zarzutami obu apelacji, z urzędu należy podnieść, iż niewłaściwym jest zastosowanie art.157 § 1 kk w kwalifikacji prawnej czynu II przypisanego oskarżonemu, bowiem Sąd Okręgowy nie ustalił, z przyczyn obiektywnych, który z oskarżonych spowodował u pokrzywdzonego konkretne uszkodzenie ciała powodujące rozstrój jego zdrowia na czas powyżej 7 dni, a tylko w przypadku istnienia tego rodzaju ustaleń możliwe jest zastosowanie tegoż przepisu. W związku z tym dokonano zmiany wyroku w tej części, co pozostało bez wpływu na orzeczenie w zakresie wymiaru kary oskarżonemu.

Jeżeli chodzi o wymiar kary to Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uznania orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności za rażąco niewspółmierne. Całokształt okoliczności mających z mocy art. 53 § 1 kk wpływ na wymiar kary przekonuje o zasadności stanowiska Sądu Okręgowego i nie można zgodzić się z apelacją obrońcy oskarżonego Ł. K., iż wobec oskarżonego zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przeczą temu w sposób zdecydowany okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, w tym dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego dotychczasowa karalność i nieskuteczność dotychczas stosowanych środków probacji. Te ostatnie stanowią niewątpliwie okoliczność obciążającą przy wymiarze kary, a nie jak uznał Sąd Okręgowy również przesłankę w zakresie ustaleń co do winy.

Brak też jest podstaw do zakwestionowania orzeczenia w zakresie środka karnego orzeczonego wobec oskarżonych. Natomiast jeżeli chodzi o orzeczenie w zakresie powództwa cywilnego wytoczonego przez T. M. (1) to orzeczenie to, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zapadło z rażącym naruszeniem art. 415 § 3 kpk. Jednak ze względu na brak apelacji na niekorzyść oskarżonych niemożliwe było dokonanie korekty wyroku w tej części.

Ponieważ w dniu 5 lutego 2013 r. oskarżony C. M. zakończył odbywanie kary pozbawienia wolności w innej sprawie (k 504), a w przedmiotowej sprawie nadal stosowne jest tymczasowe aresztowanie, to Sąd Apelacyjny z mocy art. 63 § 1 kk ten okres dodatkowo zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 624 § 1 kpk uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonych ze względu na ich sytuację majątkową zbyt uciążliwe.